

Од млађих породица најбројнији су били конти Буровић и. Иван, Хектор, Андрија, Трифун (Станислављевићи), Иноћентије и Лујо живјели су у Херцеговном, „18 миља од Котора“, а Ханибал је тих година био на студијама у Падови. Грегори не су били конти; старином из Истре. Александар, Јосип и Трифун живјели су у Котору, Вицко у Будви, а Трифун, мајор коњице, у Далмацији. Конте Вицко Змајевић, поријеклом са Његуша, живио је у Котору; Антун и Марко Радали у Тивту, Трифун у Задру, а Јаков Исмаели на Корчули, „100 миља далеко од Котора“.

Р. Ковијанић

ПОМЕНИ О ЗЕТСКОМ ЕПИСКОПУ СА ПРЕВЛАКЕ (1334—5)

У другој свесци најстарије сачуване судско-нотарске књиге которске има неколико помена о зетском епископу са Превлаке (de Tombe), односно о меропсима који су били настањени на метоху манастира св. Михаила Превлачког. Нигдје се не помиње име епископа.

Павле Батуловић и Алексије Клинац, „људи“ епископа Светог Михаила, са Луштице (homines episcopi sancti Michaelis de Lustica), изјавили су пред которским судом, 4 децембра 1334, да су дужни Матији Трифуна Јаковова 27 перпера и 4 гроша, с обавезом да га подмире о Илину дне (I—2, 146). Михаило Пелегрин био је подмирен 8 маја 1335 од Тврдоја, сина Бјеље, „човјека“ епископа Св. Михаила, у свему што му је био дужан по признаницама или без њих (I—2, 184). Сјутрадан, Тврдоје је изјавио да је од Михаила Пелегрин примео на пашу за годину и по дана два крупна товарна грла и једно ждријебе. Изјаву је дао пред судијом, аудитором (Трифуну Бућом) и свједоком Братишеном Ивановићем (Ivanovich), „човјеком поменутог епископа“ (I—2, 185).*) Истога дана, Братихна и Мишко, синови пок. Ивана са Превлаке (Nos Brattichena et Misco fratres, filii quondam Johannis de Tombe), „људи“ епископа Св. Михаила, zaloжили су Трифуну Бући (познатом дипломати краља Милутина и Дечанског) своје тршће у Бјелилима (calametum in Belille) за четири и по перпера, за шест година (I—2, 185). Истог дана, Милослав Макојев са Поди, „човјек“ епископа Св. Михаила, zaloжио је Трифуну Бући за седам перпера земљу испод Поди, на којој се може

*) Један податак о Тврдоју, сину Бјеље са Луштице, и податак о Првену, „човјеку епископа Св. Михаила“, из прве свеске најстарије судско-нотарске књиге (СН, I) објавио је И. Стјепчевић у својој *Превлаци* (стр. 10); први је узео неке краве на приплод, а други zaloжио своју земљу у Мрчевцу за 50 перпера.

засијати 17 стари жита, за вријеме од 10 година (I—2, 185). Крајем маја 1335, Милатик Богдана свештеника са Поди, „човјек“ епископа Св. Михаила, са братом Миканом, унајмио је Марину Смалоти из Котора своју земљу „испод Вушка“ за 15 година, за цијену од 15 перпера (I—2, 190). Средином септембра 1335 помиње се Братослав Хитунов као „човјек“ епископа Св. Михаила.

Р. Ковијанић

ЈЕДАН ПОМЕН О МАНАСТИРУ СОПОЋАНИМА (1333)

У которским споменицима наишли смо на први, вјероватно једини помен о манастиру Сопоћанима. Милко Грубетих, Храноје Градишић, Градиња Драгојевић и Градоје Добромирић, из Рисна, меропси манастира Сопоћана (ecclesie de Sorochian homines de Reseno), обавезали су се пред которским судом, 7 марта 1333, да Трифуну Бући донесу у Котор до Петрова дне 16 конопа (cordales). Конопи тањи (inferiores) имали су бити дугачки по 13 и по лаката, а дебљи (superiores) по 8 и по лаката, дебљине према уговореној мјери, једни и други [тањи и дебљи, или доњи и горњи конопи на једрима лађе?]. Уговорена цијена износила је 32 перпера. Продавци су примили унапријед половину тога износа, а другу половину имао је купац исплатити кад прими погођене конопе (I—68).

Котор је у то вријеме, преко Рисна и Оногошта (нарочито преко Рибнице), преко Брскова и Никољ-Пазара, одржавао живе трговачке везе са Трговиштем код Сопоћана, а преко Трговишта са блиским рудним мјестима, Брвеником и Трепчом, гдје су постојале которске колоније. Из документа се не може видјети да ли су поменути меропси (посадници) Сопоћана били Ришњани, или привремено настањени у Рисну ради трговине.

Р. К.

НЕКА ПИСМА СТЕВАНА ПЕРОВИЋА ЦУЦЕ ДУШАНУ ЛАМБЛУ И НЕКА ПИСМА АРСА ПАЈЕВИЋА ЈОСИПУ ХОЛЕЧЕКУ

(Из архива Прага)

Душан Вилхелм Ламбл је био средином прошлог вијека чиновник у Задру и чешће је путовао по Далмацији и Боки. Он се као Чех нарочито интересовао словенским живљем. На тим путовањима упознавао се са Црногорцима, па се састао и са Његошем. Такође се спријатељио са Стеваном Перовићем, док се овај